

[Gudme.]

ubetinget er strafbart, og derefter i et cirkulære kan se, at det med det strafbare ligesom er blevet noget fortyndet.

Men nu må det jo retfærdigvis siges, som også justitsministeren var inde på det, at det er en overdrivelse, når fru Inge Krogh vil gøre det til, at cirkulæret ikke er i overensstemmelse med gældende ret. Det er i overensstemmelse med gældende ret, men det siger, at man skal være tilbageholdende, når det drejer sig om at rejse tiltale i disse sager, at man i enkelte tilfælde og i almindelighed kan nøjes med advarsler og kun i gentagelsestilfælde skal benytte bødestraf, og så skal der i øvrigt undtagelsesfrit ske konfiskation, når man træffer de forbudte stoffer. Men erkendes må det jo, at det ikke er et cirkulære af den karakter, vi i almindelighed ville vente at finde i tilknytning til en lovbestemmelse, hvor der er en ubetinget strafferegulering for en bestemt handling, her altså at besidde narkotika.

Så er spørgsmålet: hvad er det da, der er forkert? Er det lovtæksten, der er uheldig, eller er det bekendtgørelsens udformning, der er det? Jeg tror, at et overvejende flertal i den danske befolkning synes, at det, som cirkulæret siger, i virkeligheden er det rigtige. Dette, at man skal træde med lempe, at man skal være tilbageholdende og i almindelighed nøjes med en advarsel og kun i grovere gentagelsestilfælde give bøde, stemmer nok med den almindelige opfattelse hos befolkningen, når det alene drejer sig om mennesker, der besidder narkotika, besidder hash for at bruge det. Jeg tror ikke, man ønsker dem straffet.

Derfor er det altså mere naturligt at sige: den lov, som vi i sin tid, senest i 1969, har skrevet, er den ikke for absolut? Er det ikke uheldigt, at vi har udformet lovreglen sådan, at vi uden undtagelse, uden at gøre forskel på de enkelte tilfælde siger, at den, der besidder forbudte stoffer, har begået en strafbar handling?

Som tidligere ordførere og ministeren var inde på det, er loven udformet sådan af bevis tekniske grunde, fordi det ikke er muligt at skelne imellem, om det er til forbrug eller til videresalg, man besidder disse stoffer.

Men jeg synes nok, at vi med dette forslag til beslutning som anledning i retsudvalget med ministeren kunne drøfte, om det ikke

var muligt at udforme denne lovtækt efter et lidt andet mønster end det, man i sin tid har valgt, sådan at man kunne individualisere lidt mere og måske tydeligere tilkendegive, hvad det er, man accepterer, og hvad det er, man anser for strafbart.

Jeg ved godt, den drøftelse har været tydeligere, og jeg ved godt, hr. Tastesen vil kunne vidne om, at hver gang denne drøftelse kommer i gang, kommer der en masse følelser i kog — hr. Tastesen kogte også selv lidt i dag — men alligevel vil jeg opfordre til, at vi prøver på at få denne drøftelse med ministeren. Kunne vi ikke skrive den lovtækt bedre og dermed bringe lovtæksten i overensstemmelse med cirkulæret, for det er faktisk det rigtige?

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg har egentlig forståelse over for, at spørgsmålet er rejst, for som det allerede fremgår af tidligere ordføreres bemærkninger, kan der vel målt med den strenge juridiske alen siges at være en vis uoverensstemmelse mellem lovens tekst — loven om de euforiserende stoffer — og det cirkulære, som her foreligger til behandling.

Nu er forholdet vel det, at cirkulæret har en særlig forhistorie. Man har allerede været inde derpå, bl. a. justitsministeren gjorde bemærkninger om, hvordan det kom til verden under et folketingsudvalgs arbejde med forhøjelse af strafferammen for de grovere narkoforbrydelser, hvor man netop i den forbindelse gjorde det vel ret usædvanlige, at cirkulærets tekst blev forelagt i folketingsudvalget, og, så vidt jeg har forstået, på den måde, at der sådan set ikke kan røres ved dette cirkulære, uden at man på ny drøfter det i folketingsudvalget.

Men der kan godt være grund til at overveje forholdene, nu hvor der er gået en 5 års tid, siden man sidst kiggede på forholdene. Udgangspunktet må for mig at se være beskyttelsen af de svage, som det også hedder i bemærkningerne til dette forslag. Men spørgsmålet er, hvordan man bedst beskytter dem, og dér kan det da godt være, at der vil være uoverensstemmelse mellem forslagsstillerne og mig, der kan også være uoverensstemmelser inden for den gruppe, jeg tilhører, om, på hvilken måde man bedst vil kunne beskytte de svage. Gør man det